

[Indenrigsministeren.]

ikke er Udtryk for noget blivende Ønske om at skifte Statsborgerret.

Man kunde selvfølgelig have henvist de paagældende til at indgive Ansøgning om at blive optaget paa en Lov om Indfødsrets Meddelelse; men denne Udvej synes mig ikke at være tilfredsstillende. For det første maa der regnes med, at mange af de Personer, som der her er Tale om, slet ikke har været klar over, at det, der skete i sin Tid, virkelig betød, at de blev svenske Statsborgere og mistede deres danske Indfødsret. Tværtimod vil mange være af den Tro, at det hele var en Formalitet, som af sig selv vilde miste sin Betydning, naar der igen var kommet normale Tilstande her i Landet. Derfor maa man regne med, at mange slet ikke rejser Spørgsmaalet om deres statsborgerlige Stilling, og en skønne Dag, naar Indfødsretten faar aktuel Betydning for dem, vil det vise sig, at de ikke længere er danske Statsborgere.

Jeg har derfor anset det for rigtigst, at dette Forhold ordnes ved en generel Regel allerede af Hensyn til de paagældende selv, men jeg vil ogsaa mene, at vi skylder Sverige at tilvejebringe en saadan generel Ordning af Forholdet. Man har fra svensk Side vist stor Imødekommenhed ved at tildele svensk Statsborgerret til disse Personer, og selv om de paagældende nok havde en eller anden — ofte meget svag — Forbindelse med Sverige, der kunde motivere, at Sverige traadte hjælpende til med sin Statsborgerret, saa er disse Naturalisationer dog i det store og hele af en saadan Art, at de ikke vilde være blevet bevilget under normale Forhold. Det vilde da være urimeligt, om man i Forholdet til Sverige ud i al Fremtid skulde kunne paaberaabe sig disse Personers svenske Statsborgerret.

Det, der har været den største Vanskelighed ved Udformningen af en generel Regel om Generhvervelse af dansk Indfødsret i disse Tilfælde, var Sondringen mellem, hvad man kunde kalde normale Naturalisationer af danske Borgere i Sverige og saa de heromhandlede ekstraordinære, der skyldtes rent humanitære Hensyn. Denne Vanskelighed bliver ikke mindre derved, at Naturalisation i Sverige efter Omstændighederne kan opnaas noget tidligere, end vi regner med her i Landet. Ved de Forhandlinger, som har været ført om Sagen mellem danske og svenske Embedsmænd, er man imidlertid enedes om uden videre at betragte alle Naturalisationer, som har fundet Sted i Tiden mellem den 29. August 1943 og den 1. Juni 1945, som faldende ind under det,

jeg vilde kalde de humanitært begrundede Naturalisationer, for saa vidt de paagældende inden for en rimelig Tid efter Danmarks Befrielse vendte tilbage her til Landet. Jeg er klar over, at der ogsaa kan være forefaldet Naturalisationer af denne Art før den 29. August 1943, men da det ikke er muligt — især naar der er gaaet nogen Tid — at skelne disse Naturalisationer fra normale Tilfælde, foreslaas det i Lovforslagets § 1 at lade den 29. August 1943 danne det afgørende Skel.

Grundtanken i Lovforslagets §§ 1—5 er i øvrigt den, at man stiller de paagældende Personer selv og alle, hvis statsborgerlige Stilling normalt er bestemt af disse Personers Forhold, som om de altid havde været danske. Man slaar altsaa en Streg over det Forhold, at de en Overgang formelt-juridisk har været svenske Statsborgere. Om Enkelthederne kan jeg henvise til Lovforslagets Bestemmelser og til de dertil knyttede Bemærkninger, af hvilke i øvrigt ogsaa vil fremgaa, at den svenske Regering har tiltraadt den foreslaaede Løsning af det foreliggende Problem.

Bestemmelserne i Forslagets §§ 6 og 7 tager Sigte paa det Forhold, at en Afbrydelse af Opholdet her i Landet faar Betydning i Forhold til visse Bestemmelser i vor Indfødsretslovgivning enten saaledes, at en Person ikke kan erhverve dansk Indfødsret, eller saaledes, at den danske Indfødsret ikke kan bevares. Da der blandt dem, der maatte flygte til Sverige, ogsaa findes Personer, der omfattes af disse Bestemmelser, og som der følgelig vil blive paaført varige Ulemper, hvis man ikke raader Bod paa dette Forhold, er der foreslaaet Regler, der tager Sigte paa dette specielle Forhold.

Jeg tror, at dette Lovforslag vil være egnet til at fjerne nogle af de Ulemper, som skyldes den tyske Besættelse, og tillader mig at anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

Videre skal jeg tillade mig for det høje Landsting at fremsætte *Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse*.

Den sidste af Rigsdagen gennemførte Lov om Indfødsrets Meddelelse var Loven af 2. Juli 1943, der omfattede 523 Personer. Endvidere har Indenrigsministeriet ved en Lovanordning af 19. Juli 1944 meddelt dansk Indfødsret til 13 Personer, der alle var Statsborgere i de nordamerikanske Fristater, og for hvem det paa det daværende Tidspunkt var en Velfærdssag at opnaa dansk Indfødsret.

Der er altsaa hengaaet en betydelig Tid, siden der sidst er blevet meddelt dansk Indfødsret til herboende Udlændinge, og